

[Lembourn.]

politik mere kvalitet. Og her er der netop en sammenhæng med den første fortolkning, jeg lagde ind i målsætningen, nemlig at det er en afideologiseret målsætning. For forudsætningen for, at vi kan få en dialog og forstå hinanden, mener jeg er, at vores u-landspolitik er renset for politiske pressionsmuligheder. Vi skal ikke eksportere vores politiske opfattelser. Hvis dette er helt klart, så er dermed også grundlaget skabt for det kulturelle samarbejde, der tales om.

Det er yderst forståeligt, at mange u-lande virker aggressive. De skal bære på mange generationers undertrykkelse, og de står over for nabonationer, som de ofte vil befinde sig i folkelig konflikt med.

Den afmagt, som de må føle både økonomisk og politisk, kan føre dem til at angribe andre; men den kan også føre til, at de prøver at bekæmpe deres egen afmagt, og det er egentlig det forsøg, som vi mener at kunne støtte, når vi får formuleret vores målsætning, som vi her har gjort det.

Jeg synes, at ministeren for udviklingsamarbejde skal have en tak for, at han har ladet kulturministeren deltage i formuleringen af denne målsætningsparagraf.

Om de egentlige ændringer i lovgivningen skal jeg sige nogle få ord. Det konservative folkeparti er enig i, at perioden, hvori man yder lånene, bliver flerårig. Det vil kunne give en bedre planlægning.

Vi kan tilslutte os forslaget syn på forholdet mellem multilateral og bilateral handel. Vi har den opfattelse, at vi skal have begge dele, og at balancen imellem dem er rimelig. Den bilaterale form for hjælp giver os mange erfaringer, som kan gøre os til bedre givere og ydere og derigennem måske også til bedre deltagere i den multilaterale u-landshjælp.

Med hensyn til spørgsmålet om koncentration eller spredning af u-landsindsatsen kommer det noget an på, hvilke kriterier man anlægger for u-landshjælpen. Man kan anlægge to: man kan anlægge et behovskriterium eller et effektivitetskriterium. Med behovskriteriet mener man, at man vil støtte dér, hvor der er størst behov, og det gør vi bl. a. i Indien. Det må være rigtigt, at vi fortsat yder med dette kriterium som basis. Effektivitetskriteriet vil sige, at man yder dér, hvor man får mest udbytte af

investeringen, og det gør vi bl. a. i Østafrika, som ligger på et højere udviklingsniveau og derfor er nærmere industrialiseringsprocessen.

Det vil være rigtigt, at vi fortsat anvender begge kriterier. Men det betyder på den anden side, at der må være en vis koncentration. Vores bidrag kan kun være små. Det er forholdsvis begrænset, hvad vi kan gøre, og hvis det, vi gør, skal have nogen virkning, og her tænker jeg især på den pædagogiske effekt, må vi ikke sprede os over for mange lande. Jeg skal derfor henstille til ministeren, at vi søger en koncentration, at vi ikke i den fremtidige u-landspolitik deler vores indsats ud på så mange områder, at ingen af dem rigtig får nogen virkning.

Med hensyn til de frivillige er jeg meget glad for, at ministeren i sin forelæggelsestale fastholder ønsket om, at vi fortsat udsender frivillige. U-landene efterspørger dem; der er en større efterspørgsel, end vi kan tilfredsstille. Efter den nye lov om, at man kan aftjene sin værnepligt ved u-landsarbejde, må det også være sådan, at de, der sendes ud på denne basis, kan leve op til de kvalifikationskrav, som må og skal stilles, hvis ikke hele ideen med de frivillige skal blive så diskvalificeret, at u-landene ikke længere ønsker dem.

Jeg er enig med hr. Niels Matthiasen i, at det vil være rigtigt i højere grad at anvende de frivillige, der kommer hjem, bl. a. i det administrative arbejde herhjemme. De sidder inde med erfaringer, som man må kunne udnytte yderligere.

Hvad angår leveringsbindingen, har jeg ligesom hr. Niels Matthiasen forstået det sådan, at i virkeligheden er disse leveringsbindinger et tab i u-landsindsatsen, Pearsonrapporten regner med ca. 20 pct. Det kan selvfølgelig være svært at beregne, men at det er et tab, at man har disse leveringsbindinger, er der ingen tvivl om. Det strider i virkeligheden også imod enhver liberal tankegang, og det ville være en fordel for alle parter, hvis vi kunne slippe af med dem. Naturligvis kan jeg meget vel se, at det kan stille Danmark i en noget vanskelig situation, hvis de store giverlande opretholder deres leveringsbindinger, men man må så håbe på, at vi kan bruge vores ønske, som det er fremført i forslaget, om at slippe af med bindingerne til et vist internationalt pres.